

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1149

23.03.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 15

Посещавам Хърватия

Войната избухва, когато бившите комунистически сателитни режими се разпадат. Особено войната в Хърватия предизвика голямо вълнение сред дисидентите от двете страни на бившата Желязна завеса. Доброволци се стичат от много страни. Беше сформирана международна бригада. Тя беше ръководена от местен герой от войната, който от няколко години живееше и работеше в Съединените щати.

По юридически причини американската база и нейните граждани трябваше да бъдат много внимателни, за да избегнат каквото и да било участие в чужда война. Освен в журналистиката, разбира се.

Естествено, предположих, че говори английски. Но когато се запознах с него, разбрах, че съм грешал! Трябваше да общуваме чрез преводач. Този преводач обаче също не знаеше английски. Той едва говореше немски и използваше стар речник от времето на Втората световна война.

Получихме военни доклади и дори видеоматериали от тези доброволци. Публикувахме докладите и предадохме видеоматериалите на приятелски телевизионни станции.

Това включва разкази от първа ръка за бойните действия. Също така кратко описание на осакатено тяло на мястото на клане. Тази гледка накарала войниците да изпитат голяма ярост и силно желание да се напият.

Ако се вгледате внимателно в един от видеоклиповете, можете да видите

как идващ танков снаряд почти удря оператора! Имаше и голямо "петно от боя". Всъщност това бяха останките на един беден дявол, който се е доближил твърде много до противотанкова мина.

Правителствена телевизия в разпадащия се вече Източен блок, а именно Унгария, решава да убие с един куршум два заека. Ако си спомням правилно, правителството все още беше технически "комунистическо"! Но по това време етническата принадлежност играеше по-голяма роля от идеологията. Сякаш някой някога наистина е вярвал в комунистическата идеология.

Първоначалният план предвиждаше да ме интервюират в базата на международната бригада. Всъщност беше планиран пълноценен военен преглед. В комплект с марш - пред мен като почетен гост (!) - с тежко въоръжени войници и дори танкове!

Забавянето, причинено от държавната бюрокрация, провали този план. Седмица или две по-рано щяхме да успеем да го осъществим!

Кристиан Малкочи ме беше посъветвал да летя само с частни авиокомпании, а не с държавни. Смяташе, че първите ще бъдат по-малко податливи на политически натиск за отклоняване на търговския ми самолет към друга държава, за да ме заловят!

Когато най-сетне пристигнах, отидох направо в централната административна сграда на бригадата в националната столица. Но тя току-що беше затворена.

В последния момент се появиха политически усложнения. Комунизмът наистина умираше, но все още не беше напълно мъртъв и погребан! Комунистическата пропаганда изнервяше дори новото антикомунистическо правителство. То забрани всякакъв подобен спектакъл. То дори разпусна международната бригада. Войната беше приключила повече или по-малко. Беше обявено прекратяване на огъня и се очакваше мирните преговори скоро да доведат и до официален край на войната.

Настъпи известно объркване и забавяне, преди да бъде възстановен контактът и да бъде разработен нов план.

Използвах времето за продължителни пешеходни преходи из новата столица на страната. Беше красив град. Хората бяха много порядъчни. Проститутките, които обслужваха войските на НАТО, трябваше да се внасят от други страни. Въпреки бедността си, местните жени просто отказваха да се принизят до това. (Данъците бяха 50 % заради войната. Един чифт обувки струваше месечната заплата.)

Любимият ми ресторант беше скрит в един потънал двор. До него се стигаше по незабележим тунел през околните сгради. Когато попитах защо има толкова малко гости, ми отговориха, че това е така, защото никой няма

пари да се храни навън. В последната си вечер дадох последната си местна валута на персонала, включително на сервитьорките и помощниците в кухнята. Когато си тръгнах, се обърнах назад и ги видях да стоят все още там. Махаха за довиждане с широка усмивка на лицето си.

Срещнах стар приятел. Той беше офицер в бригадата и все още гордо носеше униформата си. Този французин беше донякъде военен авантюрист. Беше бил в Ирак и беше нахлул в централата на политическата полиция в Източния блок. Шофьорът му е бил убит от РПГ по време на тази война.

Той разказва за своите приключения, както и за тези на други членове на бригадата.

Един чуждестранен доброволец пристига на границата без паспорта си. Той обяснил на граничарите, че иска да се присъедини към бригадата и да се бие за страната си. Единственият му документ за самоличност била членска карта на НСДАП/АО! Граничарите я разпознали и му позволили да премине границата.

Когато двама доброволци без предишна военна подготовка пристигат в предния лагер, всеки от тях получава пушка и им се казва: Имате половин час, за да се научите да ги използвате. Точно тогава очакваме вражеска атака.

Едно от селата е изоставено. В него гъмжеше от кучета, изоставени от стопаните си. След няколко дни те били толкова гладни, че станали опасни. Трябваше да ги застреляме.

Бяхме на пост с тежка картечница на пътно заграждение. Беше много горещо. Някой ми предложи да се махна и да потърся безалкохолни напитки. На няколко мили оттук пресякох един връх на хълм. Под мен се виждаше морето. Цивилни граждани се печеха на плажа, сякаш войната не съществуваше. Намерих няколко безалкохолни напитки и се върнах в блокадата. Когато се върнах, научих, че е имало престрелка. Един от нашите мъже беше ранен.

Смятахме да пътуваме до морето. Но то беше твърде далеч. Освен това пътните карти бяха безполезни, защото не показваха кои области от кои армии са заети!

Няколко години по-рано се бях запознал с ранения мъж в Съединените щати. За щастие, раната му не беше животозастрашаваща.

В крайна сметка се получиха две отделни срещи. Едната беше между екипа

на чуждестранната телевизия и мен. Тя включваше интервю в историческа забележителност. Втората група от срещи беше между мен и отделни членове на вече разформированото формирование, включително бившия му командир. Медийното отразяване на тази втора серия от срещи беше строго забранено!

Това включваше и посещението ми на най-предната линия, където мироопазващите войски на НАТО разделяха двете враждуващи армии.

Френският ми приятел, офицерът, все още имаше военната си карта. Той можеше да ни заведе, където пожелаем. Със съжаление той коментира, че скоро тази лична карта няма да бъде полезна. Във всеки случай той ни преведе през последния военен контролно-пропускателен пункт между столицата и фронтовата линия, който минаваше през един доста голям град. Началникът на местната полиция ни заведе в щаба си.

Началникът посочи към мен и после към прозореца: *Човекът, който седеше на вашия стол, беше убит миналия месец от снайперист. Куриумът е преминал през този прозорец. Снайперистът е бил в онези дървета там.*

Той коментира, че вражеските войници обикновено не убиват полицаи, дори и тези от противниковата страна.

След това предложи да ни заведе на фронта. Накара ни да следваме внимателно пътя му. Някой, който се бил отклонил от него, наскоро бил убит от мина. Пътят водеше през дупки във високи градински стени и разрушени къщи. Взех няколко фрагмента от минохвъргачки за спомен.

Накрая се оказахме само на един хвърлей от последния тесен черен път и ограда, които ни разделяха от вражеската територия. По пътя се движеше брониран автомобил. Само на няколко метра от нас се намираха блиндаж на НАТО и контролно-пропускателен пункт. Все още обитаваната вражеска военна барака беше на прицел.

След това ни заведе вкъщи, за да се запознаем със семейството му. Пихме домашна алкохолна напитка, вероятно ракия.

Семейството му беше очарователно. Беше невероятно да видиш хора, които са живели в ежедневието си точно в средата на бойното поле. Той ни разказа, че само за един месец върху града му са паднали хиляди (!) минометни снаряди. Тези разрушени домове често са представлявали цял живот работа и мечти за собствениците им.

Когато си тръгнах, си помислих, че това е било много интересно и полезно пътуване. Но все още бях разочарован, че съм пропуснал личния си военен парад!

От "Лос Анджелис Таймс" ми се обадиха за интервю в рамките на няколко часа след завръщането ми у дома. Това интервю се появи на първа страница.

* * * * *

През 1995 г. ми беше предложена възможност, която просто не можех да откажа. Служителите ми в Щатите се справяха много добре въпреки моето отсъствие. Така че в крайна сметка прекарах повече време в Европа, отколкото първоначално възнамерявах.

Седма глава

Моето отвличане

Сътрудничество с правителството на САЩ

Американските и чуждестранните правителствени служители работиха в много тясно сътрудничество за продължителен период от време. Целта им е била да заобиколят Първата поправка. Те искаха да неутрализират американски дисидент, а именно мен, който се беше превърнал в трън в очите им.

Разполагам с хиляди страници германски правителствени документи, които доказват това. Смятам, че има достатъчно доказателства, за да се обоснове официално разследване. Но не си поемам дъх.

Обясних това на служител на Държавния департамент на САЩ лице в лице: *Ние дори знаем имената на поне някои от замесените американски служители. Ако си лягате с враговете на свободата на словото, рано или късно ще разберем. Те документират всичко. Рано или късно някой ще ни го съобщи. Нашето съпротивително движение нямаше да оцелее толкова дълго, ако няхаме приятели в правителството.* - Служителят изглеждаше притеснен!

Не става въпрос за мен или моите убеждения. Става дума за правото на всеки гражданин на САЩ да практикува свободата на словото тук, в Америка, без чуждо правителство да претендира за юрисдикция. И без държавните служители на САЩ да му позволяват да се измъкне от отговорност. Дори да му помагат!

Бележка: Германия и Франция публично заявиха, че имат юрисдикция над базирани в САЩ уебсайтове на основание, че те са "достъпни" в техните

страни!

Това е заплаха за всички нас!

Чуждо правителство подслушва телефоните на САЩ

Политическата полиция в Германия искаше да подслушва телефонните ни линии в САЩ.

Обръща се към аналогичния на американското ЦРУ режим, но получава отказ. След това се обърна към партньора на Овалния кабинет на САЩ с молба да се намеси от негово име. Тази молба беше удовлетворена. На тяхната разузнавателна агенция беше наредено да сътрудничи.

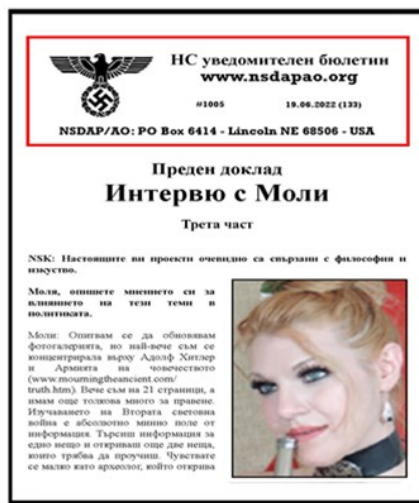
Това нещо обаче не е правено никога досега! Все още имаше проблем с технологията. Дори когато този технически проблем беше решен, те можеха да подслушват само две от нашите линии във всеки един момент. След няколко месеца наблюдението беше преустановено. Резултатите бяха твърде оскъдни. В ретроспекция си мисля, че трябваше да го използваме повече, отколкото всъщност го направихме.

Разбира се, винаги сме изхождали от презумпцията, че телефоните ни се подслушват. И тази информация в крайна сметка щеше да стигне до чужди правителства.

Всичко гореизложено беше потвърдено, когато получихме обширна правителствена документация. Тя включваше преписи на действително подслушван мой телефонен разговор.

Сравнявайки датите, става ясно, че това е довело до издаването на заповед за арест срещу мен. Чуждестранното правителство е смятало, че пристигането ми в Европа е предстоящо. Всъщност това беше фалшива информация, умишлено изтекла чрез разговор по линия, за която знаехме, че се подслушва.

Когато на следващата година наистина пристигнах в Европа, срокът на валидност на заповедта вече беше изтекъл. Трябваше да се издаде нова заповед. Датите и на двете заповеди показват това.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

